

Habacuc - comentarii E. P. Vedder Jr.

Povara pe care a vazut-o profetul Habacuc. Doamne, pana cand voi striga si Tu nu vei auzi? Strig catre Tine: „Violenta!“, si Tu nu salvezi. De ce ma faci sa vad nelegiuire si Te uiti la nedreptate? Pentru ca jaful si violenta sunt inaintea mea si este cearta si izbucneste neintelegere. De aceea legea este fara putere si dreptatea nu se arata niciodata, pentru ca cel rau impresoara pe cel drept; de aceea judecata iese stramba. Habacuc 1.1-4

Strigatul indurerat al profetului de la inceputul acestei carti conduce la un dialog cu Domnul si, in cele din urma, la un minunat cantec despre increderea in El. Adesea nici noi nu intelegem caile lui Dumnezeu si uneori le punem la indoiala in mod deschis. Dumnezeu nu ii datoreaza niciunuia dintre noi raspuns la intrebari, dar Lui li face placere sa ne faca cunoscut nu doar faptele Sale, ci si caile Sale, asa cum i-a facut lui Moise (Psalmul 103.7). Avem dovezi ale felului in care El explica cu rabdare, iar si iar, celor ai Sai. El il calauzeste pe cel bland in judecata si arata calea Sa celui bland. Taina Domnului este pentru cei care se tem de El. Blandetea inimii nu exclude ca noi sa li prezentam lui Dumnezeu intrebarile si greutatile noastre. Se poate ca raspunsurile lui Dumnezeu sa ridice alte intrebari, cum este si cazul lui Habacuc. Dar, in cele din urma, Dumnezeu trebuie sa aiba ultimul cuvânt, iar noi trebuie sa ne supunem, stiind ca toate caile Sale sunt drepte. Cat de bine este atunci cand putem, ca si Habacuc, sa ne plecam in fata cailor lui Dumnezeu cu o cantare glorioasa, plina de incredere si de credinta! Aici Dumnezeu ii spune lui Habacuc ca va judeca violenta si nedreptatea lui Iuda, dandu-i in mainile caldeenilor, „natiunea amarnica si navalnica“, mai violenta chiar decat poporul Sau. Nu a fost usor pentru profet sa inteleaga, dar Dumnezeu i-a aratat ca, atunci cand caldeenii aveau sa socoteasca puterea ca pe un dumnezeu, El ii va judeca si pe ei.

oi sta de straja si ma voi aseza in turn si voi cauta sa vad ce-mi va zice si ce sa raspund la plangerea mea. Si Domnul mi-a raspuns si a zis: „Scrie viziunea si graveaz-o pe tablite, ca sa poata alerga cel care o citeste. Pentru ca viziunea este inca pentru un timp hotarat, dar se grabeste spre sfarsit si nu va minti. Chiar daca va intarzia, asteapt-o, pentru ca va veni negresit, nu va fi amanata“.

Habacuc 2.1-3

Cat de bine este ca putem astepta cu incredere si cu speranta un raspuns de la Domnul pentru toate intrebarile si greutatile noastre! Raspunsul primit de Habacuc contine principii instructive si pentru noi astazi.

Habacuc trebuia sa scrie viziunea si sa o graveze pe tablite. Cuvantul lui Dumnezeu este exact si trebuie deopotrivă sa fie si folosit si pazit. Dumnezeu nu ne-a dat o traditie, care sa fie transmisa din gura in gura, nu ne-a dat nici un Cuvant al Sau scris cu creionul, ca sa poata fi modificat sau sters cu usurinta. El ne-a dat Cuvantul Sau in scris adanc, avertizandu-ne sa nu adaugam sau sa scoatem ceva din el. Diferite pasaje vorbesc despre scrierea Cuvantului cu cerneala si stim ca cele zece porunci au fost gravate pe table de piatra.

Cel care citea tablitele trebuia sa alerge in urma citirii lor. Psalmistul vorbeste in mod asemanator: „Voi alerga pe calea poruncilor Tale, cand imi vei scoate inima la larg“ (Psalmul 119.32). Dumnezeu vrea sa ne determine sa actionam prin Cuvantul Sau scump.

Viziunea era pentru un timp hotarat. Profetia arata din nou si din nou catre acea zi viitoare cand planurile lui Dumnezeu vor fi implinite si cand toate lucrurile vor fi adunate sub Hristos. Dumnezeu asteapta acea zi. Iubim si noi aratarea lui Hristos?

Autorul Epistolei catre Evrei aplica sfarsitul versetului 3 la Domnul Isus Insusi, spunand: „Pentru ca, inca putin, foarte putin, si Cel care vine va veni si nu va intarzia“ (Evrei 10.37). Vino, Doamne Isuse!

Dar Domnul este in templul Sau cel sfant. Tot pamantul sa taca inaintea Lui! O rugaciune a profetului Habacuc, pe sighionot. „Doamne, am auzit ce ai spus Tu si m-am temut. Doamne, insufleteste lucrarea Ta in mijlocul anilor! In mijlocul anilor, fa-o cunoscut! In manie, aminteste-Ti de indurare!“

Habacuc 2.20–3.1,2

In penultimele versete ale capitolului 2, Habacuc a denuntat idolii si pe cei ce i-au facut. Chiar daca sunt poleiti cu aur si cu argint, impresionand pe oameni prin frumusetea lor, totusi idolii nu au viata in ei. Ce mare contrast intre ei si Iahve, Dumnezeul minunat, datator de viata si adevarat! Catre El isi indreapta acum Habacuc ruga, dupa dialogul din capitolele 1 si 2.

Cat de important este sa fim constienti de Cine este Domnul! Desi pare imbucurator gandul ca El vrea sa fie mereu Prietenul nostru, El este cu mult mai mult decat aceasta. In aprecierea si desfatara noastra in afectiunea Domnului adesea pierdem din vedere gloria si marirea Lui.

In rugaciunea lui poetica, profetul merge in urma, la timpul cand Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt si l-a purtat prin pustie prin puterea Lui extraordinara. Gloria putea fi vazuta peste tot, acoperea cerurile. El a facut ca pamantul sa tremure si a pus teama in inimile natiunilor. Totul a fost in concordanta cu planul Sau si pentru salvarea poporului Sau, a unsului Sau.

Habacuc se roaga ca Iahve sa restaureze lucrarea Sa si ca, in manie, sa-Si aminteasca de indurare. El li cere lui Dumnezeu sa repete lucrarile Lui extraordinare pe care le-a aratat fata de Egipteni, dar de data aceasta impotriva caldeenilor pe care Dumnezeu a fost gata sa-i foloseasca pentru a-Si pedepsi poporul. Aprecierea a ceea ce facuse Dumnezeu cu mult timp inainte pentru poporul Sau era aceea care ii dadea profetului odihna acum, in zi de necaz. Si astfel, chiar daca i-ar fi lipsit orice binecuvantare dintre cele mai obisnuite, el tot s-ar fi bucurat in Dumnezeul mantuirii sale si ar fi mers fara sa se clatine. Sa invatam sa facem si noi la fel!